

Бабусин борщ

Василь Сухомлинський

У бабусі дві онучки. Живуть вони у великому місті, а на літні канікули приїздять до неї в гості.

Радіє бабуса онучкам. Пригощає їх черешнями, свіжим медом і варениками. Та дівчаткам найбільше хочеться борщу: мама розповідала, що бабуса борщ варить смачний-пресмачний.

Зварила бабуса борщ — зі свіжими помідорами, капустою і сметаною. Та от біда... Забувати стала.

Поки варила — двічі посолила. Поставила на стіл дві миски борщу та й припрошує онучок:

— А чи солила — й не пам'ятаю... Стара вже... От сіль у сільниці — добавляйте собі на смак.

З'їли дівчатка по ложці борщу.

Ой, який же солоний! Зглянулись між собою, усміхнулись непомітно.

Ложка за ложкою — виїли та й ще попросили. Та все дякують бабусі.

А вона радіє.

— А чи солила ж я борщ? — питається бабуса.

— Ми й не помітили,— каже Ніна. — Такий смачний, що про сіль і не подумали.

— Отже, солила,— з полегкістю зітхнула бабуса. — А завтра це діло вам доручу: боюся, що забуду посолити.

— Добре, бабусю,— і знову зглянулись. І непомітно всміхнулись.